

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

umay umay

sokaklar
UYUDU
artık
öpüſebiliriz

sokaklar uryudu artık öpüşebiliriz

umay umay

İthaki Yayınları - 1843

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*

Kapak Fotoğrafı: *Umay Umay*

Kapak Tasarımı: *Seda Kaplan*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

Bu kitap daha önce toplam dokuz baskı yapmıştır.

ISBN: 978-625-7650-28-1

Sertifika No: 46603

© Umay Umay, 2003

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

umay umay

sokaklar uyudu artık öpüşebiliriz

şiiir

sessizliğin oyunu sessizlikte oynanır. bir hastane odasında; ziyaret saatinin bittiğini anons eden doğulu kızın aksanlı ricasından sonra. yan odada büyük bir hikâye yere düşürülürken., hemşire serum şişesindeki damlayı durdurmak için hortumu sıkıştırırken, sessizlik hazırda bekleyen bir oyuncu gibi çoktan neşesini kaybetmiş durur.

bir parça pamuk ve ılık su ile kurumuş dudaklara
değdirilen sessizlik. ayaklarını açıkta bırakan bir yorgan
gibi. kimsenin anlayamayacağı dertlerle, gerçeklerle
başımız dertteyken ve kendimizden daha yalan bir
tanrı bulamıyorken; bekleyen.. bekleyen.. bekleyen
sessizlik.

o ve ben. bir kez daha yaşamak için.., uzun değil ama!!,
bir kez daha sevişebilmek için, bir kez daha karın
ortasında kalabilmek için sessizlikle arkadaş oluruz.
dünyanın bir hücre olduğunu unutmak için inşaa
ettiğimiz hücrede sessizlik perdeler kadar kirlidir oysa.
hiç hikâye yaşayamaz. şiir de okuyamaz.
sessizlik elma yiyemez.

bir Şey kaskatı kesilip duruyor yüzümüzde; yemek yerken, televizyon seyrederken, fal bakarken.. sessizlik oturuyor ensemize, koltuk altımıza, nefes aramıza.. onunla benim arama. denizin dibindeki sessizlik,, karışıklıktan sonra gelen sessizlik,, onun alnının ortasına ağlar atan sessizlik.

onda ne görmüşsem onu söküp alıyor. yani konuşamayan fotoğrafları, ucuz tuvalleri, aynaları ve duvar kâğıtlarını.

bugünü düzmek için yazıyorum. bugünü siktir edip
unutmak.. sessizlik öğreniliyor çünkü. hemencecik
bir hastane odasında, arkadaşın acıdan sayıklarken,
kımıl kımıl parçası kopmuş bir deniz yıldızı gibi; kalan
gözleriyle,, kalan elleriyle,, kalan,, uyut seni
ellerim,, uyut seni.

sessizlik öğreniliyor. sessizliğim belli oluyor. bir şey donup kalıyor yüzümüzde....; bugüne dek kimseyi sevmemiş olmaktan ve artık sevememekten korkuyor. sessizliğin oyunu

„burası neresi?

yatağımın yanındaki yağmur sesi, kaloriferin içindeki çıtırtılar, çamur tadı..

seninle buluşacağımız bir kış sabahı olacak mı? şimdi hissettiğim kendi kirpiklerimin tutsağı olduğum. senin sorularının, senin cevaplarının tutsağı.

gölün altında seviştik. dünyanın tüm dilleriyle seviştik;
mavi, kızgın, hain, acıtarak, tutunarak, kırılarak, ıslak,
sıcaak, ayarsınız, yalancı, küsküüüün...; tenimizi kanatan
anıları yalayarak seviştik. hiç konuşmayacak mısın..?

falların yarattığı kentlere gidiyorum, tebeşirle karalanan
bir sözcüğün kederine.
tüm kalbim olan sen, gölün içindeki sesin
dudaklarımdaki yaraları iyileştirdi.

kendi yankımla tanrımı yeniden kaybettim.
kanatlarımdan akıp giden boşluğa bakıp 3 kez yineledim;
neden her gün dalga geçiyorum kederle, neden her
gün sürekli olarak dalga geçiyorum kederle, neden
kendimle her gün.
beni büyüten korkaklıktan çekip aldığım ne ise o
boşuna yetim bırakıyor mutsuzluğa
yakın olan yanıımı. kaçtığım kentler ve unuttuğum
sevişmeler eksik harflerin arasına sıkışmış...; kahve
lekeleri yüzünden okunamayan mektuplarım, fanilam,
deri ceketim, kimsesiz yatağım, ıslak çarşafım, tanrım.

kendi gölgesiyle savaşan biri ışığı nerede bulmuşsa
yolculuğunu geceyle ve o ışıkla kutsamalı. bunu
yapıyorum işte; bir delinin rüya duvarını örüyorum.
adil davran bana ellerim,, uyut seni ellerim.

aydınlıkta ve kendimsiz uyumam mümkün mü..
yani soluma döndüğümde pazartesiye ve yatağın
altından hiç ses gelmiyorsa. kimse cebinden bir şiir
düşürmemişse.... bükülmüş, kızgın dudaklarıyla bana
yardım edemiyorsun. bense beni burada öldürmek
istiyorum. müzik karıştırıyor kafamı

aşk kasımın bilmem kaçında yaldızlı bir kalemle intihar etti. cesedini siyah kâğıtla örttü. çürük tarafı yenmiş bir muzun sehpanın üzerindeki altın saatin yanına koyup pencereden atlayıp gitti. hemen o gece ucuzluktan aldığım kanatlarla bir kaçış planladım. hemen orada, botlarımın yanına düşen ter kokulu veda mektubuna inanıp uçtum. uçtum.

makyajımın bozulmamasından ve gereğinden çok kan akıtamamaktan korktum. gülen, çılgılık atan, istasyon tellerine takılan bir melek oldum.

sonra beni kanatlarımdan yere çakan bir hıçkırığa rastladım. sanırım, yooo yoo eminim, ben kendi yankısıyla kendi tanrısını kaybetmiş bir meleğim. acılar bir beden fazla geliyor kanatlarıma. ve bir beden küçük geliyor kedere.. kedere mesafesiz adımlarla yürürken bağışlandım. suçlanarak bağışlandım. bağışlandım hiç sevmeyerek. çarşaflar boyu kimsesiz bir melek olarak kaldım.yaptığım yaşama karşı kasıtsız bir hakaretti. ne yazık ki evdeki çiçekleri sulamayı, yastık kılıflarını değiştirmeyi unuttum. bir de içimden söküp atamadığım öpüşü.

kimse geçmiyor sahilden. sahilden kimse geçmiyor.
yatağımın altından hiç ses çıkmıyor; ben sevmeyeyim
diye.....;

;umay avcunun içini öptü,
umay pencereleri kırdı,
umay çarşafa çişini yaptı,
umay terbiyesiz, pis, sevimsiz,
umay ağzı bozuk aşk mektubu.
kimse geçmiyor sahilden.

bir katil önce sevdiklerini öldürür. her masum dokunuşunda tetiğine. bunu bilmek bir saadettir. bak meğer ben de bir an için sevmişim kendimi.

bu pencereleri daha önce de kırmıştım. teras katlarında, arka bahçelerde, bar tuvaletlerinde, seviştiğim sırtlarda, uydurduğum masalarda, derbi ile yapıştırılmış yırtık ayakkabılarımda, kilitli iğnelerde. ama kim inanır kuş dili konuşan birine,, yaşıyor gibi yapan büyücülere. en zavallı halimle yığılıyorum. bunun hangi kötülüğün dirilişi olduğunu bulmaya çalışıyorum. oğlum saçlarımdan anlıyor kim olduğumu, sol omzumun eğikliğinden. önce omzumu öpüyor.. yatağın arkasına kusuyorum; alışılmamış karanlığa. herkesten önce beni sevsin istiyorum. oğlum.

uçurum hep kolay ve hızlı yaklaşıyor. bir sağa bir sola kayarak yaklaşıyor. gözlerim karardığı için tutamıyorum ellerimi. sağda deniz var, solda yine deniz...; anlamıyorum

soğuk pijamamın ipekleri memelerimle oynaşıyor.
konuştuk. kızdım. karanlığı ben seçtim dedim. siz
beni görmeyeceksiniz ama ben sizi izleyeceğim.
etrafınızı saran görüntülerden biri olmayacağım.
size sadece “sokakta kısıkvrak yakalanmış bir aşk
hikâyesi”nin kırılmış yüzünü göstereceğim. ağlarken
yakalayamayacaksınız beni. verdiğiniz yanıtları da
duymayacağım. öpüşlerinizi akreplere sokturacağım.

kanatsız melek, sonsuz dua, susuz dere; hadi lan, bu
dünyanın en gecikmiş filmi.

dans pistini yaktığımı söylüyorlar ..

24

bir soru vardı ve o hiç sorulmamalıydı. kahretsin,
sordum, şimdi onu iştahla yiyorum. yeniden kendimi
tükürüp yalamam mümkün mü, çarşamba bu kadar
ıssız mıydı. cüzdanımdaki fotoğrafımı ve kayıp
inancımın akıp giden beyazlığını seyrediyorum.
aşksızlık diyorlar, kemirip duruyormuş içimizdeki
gardırobu., artık aldanamıyorum. ahhhh diyorlar..

ahh hastalandı zavallicık.. sadece kendi tuzaklarına
saplanmış, kendi kendine tanıklık yapıyor. arkasında
birkaç salyalı yüzle dans pistini yakıyor. zavallicık,,
zavallicık.

bacaklarım ağrıyor, tırnaklarım, saç diplerim. yalvarırım artık yapmayın. hiçbir yeri yakmadım, hiçbir yeri yakmadım.

susmak gerekti her zaman. gözyaşının ardından susmak, uçurum sarkmanın ardından susmak, düşmenin ardından susmak... yatağın metalleri ve perdenin kımıldamayışıyla sarsılıyorum. hayatta kaldığımı düşündüğüm karanlık, portakal rengi bar tuvaletleri geliyor aklıma. sürünerek, sakat ya da terk edilmiş bir düşe tutunarak dışarıya çıkmaya çalışıyorum. yalancı düşlerim, yalancı annem, yalancı portakal rengi satıcısı...; tuvalet kâğıdının kenarları bacaklarımı kesiyor, kan akıyor, midem bulanıyor.. hayır, ben yapmadım.

sol elimle sol elimi okşuyorum. pencereler açık... etimin altında bir kurt var sanki..., sanki çilek tarlalarında oradan oraya kaçıyorum.. sanki sol elimden kaçıyorum.. uçurumdan kayıp kayıp düşemiyorum.. sonra her şey tersine dönüyor; bir dağ aslanı oluyorum. herkesi korkutuyorum. duvarlara fırlıyorum, kilden tanrılarla oynuyorum. sonra babam alıyor beni; elini etimin altına sokup kurdu boğuyor. mandalina yemek istediğimi söylüyorum.

bir çığlık daha istiyorum.

yıkılmayacak kadar yalnızım. aşkın karşısında ölüp ölüp
dirilen acılar için söz veriyorum, sana henüz ölmedim,
yaşıyorum numarası yapabilen herkes için söz veriyorum
baba. ; boşuna tinerlemedim sokakları, boşuna durup
durup kusmadım, boşu boşuna küfretmedim orospu
olan hayata..., boşuna ezberlemedim bu kurum
tutmuş tarihi.. sen hiiiiiiiç duymuyorsun diye baba,
okaliptüslerin altında ne çok çiğ birikti diye..... sil
ellerim, sil seni.

yazgımın oynadığı oyun aralanan hastane kapısıyla aynı sırrı saklıyor. aynı ürperti, aynı bekleyiş... bozabilirim sessizliğin oyununu,, basit bu, çok basit. yapmayacağım. çünkü karşıma adaletle çıkıyorlar...., ahlakla, hoş görüyle,, güvenle çıkıyorlar. üzerimdeki beyaz ipek pijamadan sol mememin daha büyük olduğu belli oluyor. bunun kalıtsal olduğunu biliyorum ama karşıma çıkıyorlar.

yanıltıldım. fallarımda aşk çıkmamasının nedeni de bu. onlara inandım.., inanır gibi yaptım. bok oldum, bok ettim, ohhh canıma değsin hatıralarımı anlattım.

onunla soğuk bir öğlen tanıştım. “hiç gitmedim ki” diyor. çıplak omuzlarımı yalıyorum. kulağıma eğilip fısıldıyor; “bizim farkımız var, sessizliği seviyoruz”. o zaman onu binlerce yıl fazla sevdim. zeytinleri çizip suya batırdım. kesme şekerleri çatılara fırlattım. cam kolyelerimi kırıp toprağa gömdüm. tanrımı kaybettiğimi unutup ondan.. tanrımı..

onu bir çocuk gibi öpmüştüm. dışarısı soğuk, ölür diye içime sokmuştum. kaybettim...

“elimde bir tek ben kaldım yalancı” diye bağırırken. artık onu bulamam, çünkü donmama hakkımı kazandım.

zaman kınılmayan ayna. bir de sırtında gezinen sessizlik.

o uyurken ben aynalarda kavuşmayan sözcüklerimizi biriktirdim. çıplakken, banyo havlusuna sarılmamışken. sözcüklerimizi ve öpüşmelerimizi biriktirdim. soluksuz kalana dek koştum. 3 çıkmaz sokağa girdim. 3ünde de ona rastlayıp utandığım 9 otuz matinesindeki filme girdim. yalnızlıkla ve terimle gizliden sevişip kimseye belli etmedim. dans pistini yakmadım tamam mı...; ben o sokaklardaki çöp bidonlarını bile devirmedi. hatta kara kediyi görünce saçımı çektim. gırtlığımdan ciğerlerime dolan iğrenç kurt kokusuna bile katlandım. neler söylüyorlar, o ben değilim.., kimsenin portakalını yemedim. ahh her şeyden kaçabildim ama...

oysa,

bekle bekle n,olur sesim yüzünde yüzüyor. ışıkları aç
yorganımı kaldır. sağır işlemeli yataklar, bulanık su.
eğil eğiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiil

küçük bir kızken saçlarım sapsarıydı. hep otobanları ve
tren istasyonlarını aradım. bulamadım. kent adlarını
aradım,
yok, yok, yoktu.
öyleyse “ayrılıklar da yok” diye kandırdım kendimi.

tekrar et, az kaldı
beni kimsenin sevmediği anlara
yaslanabilirsin. yaslan.
arzunun peşinde kıvrılıp uyumadan önce birazcık sev beni.
bana bir tek bu soruyu sor
“neden kendini bu kadar geç
öldürdün,,, neden ölümle bu kadar çok şakalaştın”.
şşşşş kaltak, git aşkını bul..

git aşkını bul... kolyelerim ve yüzüklerim bunu
söylüyordu. kırılan tırnaklarım, kalemlerim, 0 212
telefon kodu, arkadaşımın terimi silerken eğrilen sırt
kemiği.. “onun için bütün şehri ayağa diktim, bütün
şehri bıçakladım, ohh canıma değsin ki dans pistini de
ben yaktım” diyemeyen gürültü
ses vermeyen
tuşları onun için dinledim.
gülmek için cesaret gerek,
dudaklarımın kırmızından utancı gerek.

geceleirim bir şiirin içinde yaylım ateşine tutulmuş gibi
geçip gidiyor. rüyalarımda üzerime doğru büyüyen
araba farlarından korkmuyorum. aç bir domuz gibi
sendeliyorum..., şehvetten akan kanın sıcaklığıyla
tenimi geriıyorum. göksüz kalmış alnımı sessiz yatağa
dayıyorum. ellerim...., ellerim.

dışarı çıksın, söyleyin ona dışarı çıksın. ona yakışmayan
sözcüğü vereceğim. üstüne dar gelen kazağı, solgun
kanepeleri, tozlu nefesini içinde tutan yastığı. bir türlü
bitmeyen şarkıları ve orasını yalayacağım. aşk kırdı
beni diyeceğim; hayaletlerle yaktığım dans pistinde
dolaşırken,
suçumun altındaki tekerlekle kendimi ezeceğim.

oluk oluk akan vajinamın içinde kertenkeleleriyle
oynayan bir kadınıım. tutunmadan yükseldim, güneşi
bile geçtim. karanlığın gözlerini çaldım; vahşetim
bundan. şu eski oyun; sanki hiçbir yerim ağrımamış.

onun sesini evirip çevirip gümüş bir top yaptım. yatağın altına yuvarladım. bazen çıkarıp odanın duvarlarına çarpıyorum; gürültüden erekte olmasını bekliyorum. offf derin ağrı, off gürültü.. kavimlerin kargaşası, aşk için 13. emri sulara atan peygamber... off bu da dünyanın en gecikmiş palavrası. ellerim. mastürbasyon yapıyorum.

bu koltuk, bu çiçekler, bu pijama, bu çikolata kutusu, bu
su hep vedaya koşan ayak sesleri. top sesleri,
ip sesleri, babamın sesi, duvarlar
bu sessizlik
yaşamak isteyen bir yanım var biliyorum ama takılıp
kalıyorum. taaaaa içimde bir başka hayat debeleniyor. o
da arıyor kendi kalbinin tanrısını. bu sessizlik
ayağa kalkıp düşüyor. taaaaa içimde...; oysa zarifçe
vedalaşacaktım her parçamla.

kazanmak zaten yakışmazdı bana. kazananların,,
onların yakalarında lav stori,ler , ölürken bile dişlerini
firçalayan, koltuk altlarını deodorantlayan aşklar var.
her ayağa kalkıp düştüğümde nefes ayarı yaptım.
onlara baktım baktım gözlerimi kapatıp yağmurun
yağmayışından suçu çıkarttım.

tenimin altında sarsılan minör,, faydasız... bir bulut
gördüğüne yemin eden çocuk gibi sallıyorum aşkı.
yağmur çatı katlarını ve akvaryumları havaya uçurdu.
geriye kalan kanlı bir merhaba. kahretsin,,, sevgilimin
gözlerini öpecektim oysa. gerilmiş bir ok gibi kalbimi
yaralayan kirpiklerini...; ölümümü izleyecektim. seni
hiç sevmiyorum diyecektim..,

bir trompet bulmak için öyle yüksekten uçtum ki.,
kimse göremiyordu gittiğim yeri. sevmiyorlardı beni.
ama hâlâ...; 5,te kapanan barlara gidiyorum 5,te kalkan
uçakları peşine düşüyorum, o sayıklamanın perdesiz
tuşlarında sevişiyorum, minöre dargın, minörden
kırgın, minöre aşık sessiz dağlar yaratıyorum orhan
ben hâlâ arkadaşını seviyorum.

şimdi
kalbim
yine
küçük
kırmızı
bir

aşkın eldivenleri kimseye olmuyor. erik ağaçları delik deşik. reçel kavanozları paramparça. ekmeğimin üzerine sürdüğüm cam kırıklarını.., vazgeçtim tamam mı. orada mısın. bir yerine üç küpeyle uyanıyorum. onun alnındaki yenik cümleyi sayıklıyorum. kırmızıyı ısırıyorum. ona sarılamadığım geceyi,, boğulmak için gözyaşlarını dilendiğim. çağrıldığım sarhoşluk. kırılmış bileğim. geriye dönememek,, orada kuşları ürperten sessizliği bağırdım.

korku biriktirdim. avcuma sığacak büyüklükteki her şeyi
küçük defterlerde biriktirdim. odama dökülen rüzgâr
yanığı yaprakları, radyodan çekilmiş acıklı şarkıları,
alışamadım diye biten şiirleri, keşke diye başlayan
mektupları...

biriktirdikçe azaldım.

bana yanlış tren istasyonları gösterdiler.

baksana, orada mısın, dinliyor musun beni?

kapının deliğinden babamın beni koruduğu sokağa
bakıyorum;

hatırladıklarımın masumiyetiyle ölüyorum.

bordo valizin bozuk fermuarlı iç cebinde saklanan aşkım.
ve içimde;

“sakın haa beni görme” diye ağlayan ozanım. yalancılar
çocuklarla sevişirken hıçkırıklarım seni uyandırmadı mı
uyanmamışsan hiç vazgeçmeyen bir buluta yapıştırırım
aşktan kesik bileklerimi.

nasılsa geçmişin içinden çıkıp gelecek olan gelecek boşa
çıkarmak bütün hesaplarımızı....

bulut kanatlarımla sevişir, sessizlik dudaklarımla.
tüm yalancılar çocuklarla sevişir.

o oda „ o oda , da

bu sayfa çoktan yırtılmış diye yazıyorum. daha seni sevmeden önce, daha kombinezonumu giymeden, yola çıkmadan, henüz frene basmadan önce. parmaklarımı içime sokmadan, hastane duvarlarına “ellerimi ameliyat edin” diye yalvarmadan da önce. biraz önce,

yeni cilalanmış uzun koridorda paten kayıyor mavi fosforlu kirpiler. onlarla konuşuyorum. çünkü; biliyorlar, dönüyorlar, sönüyorlar. dikenlerini büküp kıvrarak daha fosforlu yanan küpeler yapıyorlar. “hadi tak” diyorlar, “onları doktorlar ameliyat edemez. hemşireler parıltına dayanamaz, dokunamazlar bile.” yetim öpüşmelerden arta kalanlardan örülmüş çorabıma batıyorlar, sutyenimin içindeki yalnızlık terliklerime gülüyorlar. yastığımın başı dönüyor. ucu açık kalemlerden küfürlü sözler saçılıyor. parmak uçlarım acıyor oğlum, yazamıyorum. kâğıtlarımı sen yırttın.,

sana değince dağılan mürekkeple bakıyorum aynaya.
silgileri yuttum, ışıkları söndürdüm. bir koza gibi
üstümü saran tülü kaldırdım. onu dua niyetine
ağaca astım. tül geçirir sesini ruhuma, su durdurur.
koridorlardan odalara hızla koşuyorum; bütün
muslukları açıyorum. kirpiler havalanıp bağırmaya
başlıyor; hani sen ölmeyecektin, hani sen ölmeyecektin,
hani onu öldürecektin? derin, ağır, kırmızı...

sessizliğin zehirli yeminini hatırlıyorum. bana vaat ettiğin gazoz şişelerinden yapılmış şehirler arası yolları anımsıyorum. yırtık koltuğu, lacivert çarşafı, utangaç öpüşmeyi. depremde kurtarılacak ilk şeydi bakışların. sarılacaktık, bakkala gidecektik. ama ne yaptın? kanımı taşıyan bardağı devirdin..

fotoğrafından kopardığım başını yastığıma geçirdim. saçlarının kokusuyla bağışladım kendimi. çok sevdiğin silik nefretini yalnızlık terliklerimin altına yazdım. onu sevmediğim odalarda sürte sürte eritebilirim. buzdolabına tıkayıp dondurabilirim. denize fırlatıp çoğaltabilirim. onlar benim terliklerim. ama korkma, ben boynunu güzel eğmiş bir aslanım. yastığıma yaslanıp soruyorum; “bana ne yaptın?” sesin titriyor; “seni hiç incitmedim ki, kim uydurdu bu yalanı.” beni hiç incitmedin oğlum, sadece canımı taşıyan bardağı devirdin. dayanabiliyorum tamam mı.,

su yükseldikçe yükseliyorum. musluklar aktıkça akıyorum. pencereleri açmayı unutmuşum, tavana kadar yükseldim. kaykay yapan fosforlu kirpilerim yeni öldü. boğulamıyorum, zaten hep kandırıldım.

ruj lekelerinden dikilmiş bir kombinezon gibi yatıyorum
tavanda. uyuyorken, istemeden yüzünü kırdım diye
yazıyorum, buz yatağım ateşim yükseldikçe eridi diye.
öksürüğümden uğursuz zarlar düşüyor yere ve en
duyulmamış rakamları gösteriyor. gizli numaraları, yeşil
çamurları. kimsenin yardım edemeyeceği bir yerdeyim.
ne güzel, ne güzel..,

merak etme ölmüyorum. ağaca çıktım, dua kokan
tülümün yanına. onun delik deşik edildiğini görünce
ağladım. dualarım okunmuyordu artık. tülümü bana
geri ver, silahımı geri ver.

sar bedenimi; kitabımdaki son paragrafta uyuyayım.
o senin en sevdiğin kitap olsun. bırak o korkunç
şiiirler okusun alnımızı. bu kadar kırılmışken ve hâlâ
kırılacakken bırak sayfalar onarsın bizi. hâlâ ilk
günkü kadar yakınım sıcak mürekkebe. aşk senin
kadehinde bakışımı delip geçerken anladım;
camdan bulutların altında yattığımızı, yağmur yağarsa
ölebileceğimizi.

artık öpüşebiliriz;

offf sevgilim ,, ooooff hıçkırık

kalbini taşla ezenler arasına katıldım
sonunda oldu
ne dante,nin ilahi müziği
ne de helanois,in kederden ağırlaşan bakışları vardı
ve elleri kanlı bir cerrah gibi
yaratığa dönüşen kalbimi izledim
ne konuşuyordu ne de susuyordu
onu izlediiiiim
kendi cesaretimi
o şimdi uyuyor
üçlü kanepenin üstünde
kürek kemiklerinin arasındaki ıslaklığı gecenin nemi
sanıyor
tam da oraya bırakmıştın
parçaladığın kalbi
ona nasıl bulaştığını seyret

başını eğ yeşil çimenlerin şairi
başını eğme zamanı geldi
tuzaklarla dolu yeryüzü kampı seni ilerliyor
artık bir kalbin yok
yağmuru hatırlayarak doldurduğun küçücük bir kabın
bile yok
onun gözleri senin üstünden bir bıçakla sıyrıldı
artık gururla taşıyacağın yarınların da yok

kalbini taşla ezdin
yanlışlıkla bir hayvanı öldüren tekerlek gibi
şimdi etrafına bakıyorsun
anladın yeryüzündeki yalnızlığını
yırılmış mektuplar rüzgâra savrulduğunda
kedere de boyun eğersin aslında
şimdi de kendi vahşetine boyun eğ
aşkla besleyip bir palavra büyüttün sırtının üstünde
birinin kaybettiği değildi bulduğun
onu tanıyamaz oldun
herkesi haklı yaptın
haksızlığın o kadar büyüktü

1

**ruhumu saran sessizliğe seni nasıl bağışlatacağım
kalbi olmayan bu bedenin üstünde
tanınmaz olana dek devam edecek
bu işkence**

sıfır

67

www.ithaki.com.tr

[9 786257 650281](#)
[9 786257 650281](#) /ithakiyayinlari